# DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, 28 listopada 1956 **Nr 14** Poz. 35 — 39

T R E Ś Ć:



## 35

**OKÓLNIK Nr OR. 18/56**

**z dnia 2 października 1956 r.**

**w sprawie aktualizacji przepisów inwestycyjnych i związanych z działalnością inwestycyjną resortu, wydanych przez Ministerstwo Finansów.**

W wykonaniu § 1 ust. 5 pkt 3 uchwały Nr 501/56 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1956 r. w sprawie uproszczenia i uporządkowania przepisów inwestycyjnych podaje się do wiadomości wykaz aktualnie obowiązujących przepisów resortowych, a mianowicie:

1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 17 maja 1952 r. w sprawie zasad i trybu odbioru robót budowlano-montażowych przez jednostki podległe Ministrowi Finansów ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Min. Fin. Nr 8, poz. 28,

2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 stycznia 1953 r. w sprawie składu komisji wewnętrznych inwestora bezpośredniego dla odbioru inwestycji planowanych centralnie w resorcie Ministerstwa Finansów,

3) pismo okólne Ministerstwa Finansów z dnia 10 lutego 1956 r. Nr OR. 634/3/56 w sprawie sprawozdawczości z wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1956.

**Wicedyrektor Departamentu** St. Szydło

## 36

**OKÓLNIK Nr GM 1/56**

**z dnia 11 października 1956 r.**

**w sprawie uporządkowania niektórych przepisów inwestycyjnych.**

W związku z § 1 ust. 2 uchwały Nr 501 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1956 r. w sprawie uproszczenia i uporządkowania przepisów inwestycyjnych Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że następujące okólniki, pisma okólne i wytyczne Ministerstwa Finansów w zakresie inwestycji utraciły moc obowiązującą:

1) okólnik Nr FI-4863/1/50 z dnia 12 grudnia 1950 r. w sprawie analitycznej księgowości inwestycyjnej (Dz. U. Min. Fin. Nr 33, poz. 200),

2) pismo okólne Nr KS-3381/3/52 z dnia 27 marca 1952 r. dotyczące księgowego ujęcia środków własnych na inwestycje,

3) pismo okólne Nr BP-6875/7/52 z dnia 3 kwietnia 1952 r. w sprawie amortyzacji zakładów i gospodarstw pomocniczych, należących do jednostek budżetowych,

4) pismo okólne z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie gospodarki finansowej komisji uzdrowiskowych,

5) okólnik Nr BP-2501/5/53 z dnia 24 sierpnia 1952 r. w sprawie analitycznej księgowości inwestycyjnej w jednostkach budżetowych,

6) pismo okólne Nr BP-12567/6/52 z dnia 24 sierpnia 1952 r. w sprawie księgowań związanych z wykonaniem inwestycji przez jednostkę budżetową jako inwestora naczelnego dla jednostek podległych,

7) pismo okólne Nr BP-3286/5/52 z dnia 4 września 1952 r. w sprawie sprawozdania o wydatkach na inwestycje limitowe,

8) pismo okólne z dnia 15 września 1952 r. w sprawie zatwierdzenia preliminarzy kosztów utrzymania jednostek nadzoru inwestycyjnego,

9) pismo okólne Nr KS-13793/3/52 z dnia 21 października 1952 r. dotyczące księgowego ujęcia zaliczek na roboty inwestycyjne,

10) wytyczne Nr KS-18129/5/52 z dnia 22 grudnia 1952 r. w sprawie prowadzenia księgowości przez jednostki nadzoru inwestycyjnego,

11) pismo okólne Nr 10 z dnia 6 lutego 1953 r. w sprawie interpretacji niektórych przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 1952 r. w sprawie finansowania inwestycji niescentralizowanych limitowych w roku 1953,

12) pismo okólne Nr BP-12163/9/53 z dnia 22 września 1953 r. w sprawie księgowania dotacji na inwestycje scentralizowane,

13) okólnik Nr KS-16/55 z dnia 4 kwietnia 1955 r. w sprawie kwalifikowania niektórych nakładów inwestycyjnych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 5, poz. 21),

14) okólnik Nr KS-37/55 z dnia 16 grudnia 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia urządzeń i maszyn wymagających montażu (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 17, poz. 71).

**wz. Minister Finansów** J. Trendota

## 37.

**OKÓLNIK Nr GM 2/56**
**z dnia 11 października 1956 r.**
**w sprawie przepisów dotyczących dostaw z importu reparacyjnego.**

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zarządzenie Ministrów Finansów oraz Handlu Zagranicznego z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie przejmowania i rozdziału dostaw z importu reparacyjnego oraz o trybie rozliczeń z tytułu tych dostaw (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 6, poz. 15) stało się nieaktualne wobec ustania dostaw z importu reparacyjnego.

**Minister Finansów**
z upoważnienia
**Dyrektor Generalny**
H. Kotlicki

## 38.

**OKÓLNIK Nr ZPO. 25/56**
**z dnia 11 listopada 1956 r.**
**w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie wymiaru i poboru opłat elektryfikacyjnych.**

I.

Niektóre wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych zgłosiły następujące zapytania i wątpliwości w sprawie wymiaru i poboru opłat elektryfikacyjnych:

1) czy oraz do jakiej wysokości prezydia gromadzkich rad narodowych mają prawo umarzania zaległości z tytułu opłaty elektryfikacyjnej na skutek trudnej sytuacji materialnej dłużnika, nieszczęśliwych wypadków itp.?

2) jakie uprawnienia w zakresie umarzania zaległości z tytułu opłat elektryfikacyjnych mają prezydia powiatowych i wojewódzkich rad narodowych?

3) na kim ciąży odpowiedzialność za zapłatę wymierzonej opłaty elektryfikacyjnej od budynków zelektryfikowanych, jeżeli po wymiarze tej opłaty dotychczasowy właściciel opuścił gospodarstwo rolne i gospodarstwo to wraz z budynkami zostało nadane na własność innej osobie (osadnikowi)?

4) na kim ciąży odpowiedzialność za zapłatę opłaty elektryfikacyjnej od budynków, jeżeli po dokonaniu wymiaru budynki te zostały przejęte (w dzierżawę, użytkowanie, na własność) przez spółdzielnię produkcyjną lub państwowe gospodarstwo rolne?

5) według jakich zasad należy dokonać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli przed wejściem w życie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli budynki były wyposażone we wszystkie urządzenia elektryczne i korzystały z dopływu prądu, a następnie w okresie obowiązywania uchwały Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1950 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych, pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski Nr A-80, poz. 942), która przewidywała tylko jedną tabelę opłat (nie istniało wówczas pojęcie „elektryfikacji" i „doelektryfikacji") — dokonano w tych budynkach jedynie remontu, uzupełnień lub wymiany instalacji?

6) czy należy dokonywać wymiaru opłaty z tytułu „elektryfikacji" czy też z tytułu „doelektryfikacji" w przypadkach, gdy rolnicy przed wejściem w życie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli posiadali w swych budynkach wszelkie urządzenia elektryczne i korzystali z prądu elektrycznego, lecz później nastąpiła wymiana transformatora, słupów i ponowne włączenie prądu?

7) czy i na podstawie jakich przepisów należy obecnie dokonać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej członkom spółdzielni produkcyjnej, jeżeli przy wymiarze opłat dla wsi zelektryfikowanej w r. 1950, opłaty ustalono tylko dla chłopów indywidualnie gospodarujących z pominięciem członków spółdzielni produkcyjnej?

8) w jakiej wysokości należy ustalić opłatę elektryfikacyjną gdy tego nie dokonano we właściwym czasie, a obecnie po przeprowadzeniu regulacji gruntów wsi i zmianie klasyfikacji gruntów, przychodowość poszczególnych gospodarstw chłopskich nie odpowiada założonemu standardowi (standard jest wyższy)?

9) czy należy dokonywać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej proboszczom (duchownym), którym Państwo ustawą z dnia 20 marca 1950 r. (Dz. U. Nr 9, poz. 87) poręczyło posiadanie gospodarstw rolnych i budynków związanych z gospodarstwem rolnym (plebania, stodoła, obora, spichlerz i inne pomieszczenia) oraz od kościołów, klasztorów itp., które położone są we wsiach i osiedlach, objętych planem elektryfikacji rolnictwa i które zostały zelektryfikowane, jeżeli wymiaru opłaty nie dokonano z uwagi na brak standardu, bądź z uwagi na okoliczność, że Przedsiębiorstwo Elektryfikacji Rolnictwa (PER) nie umieściło proboszczów (duchownych) na wykazach właścicieli budynków zelektryfikowanych w danej miejscowości, bądź wreszcie z uwagi na to, że w odpisach wykazów, zwróconych organom finansowym przez PER proboszczowie (duchowni) zostali pominięci?

10) komu i w jakiej wysokości należy wymierzyć opłatę elektryfikacyjną, jeżeli właściciel budynku zamieszkuje na Ziemiach Odzyskanych, a przed rozpoczęciem robot elektryfikacyjnych wynajął lokale prezydium rady narodowej lub spółdzielni pracy?

11) czy wynajmująca budynek osoba prawna może być obciążona opłatą elektryfikacyjną, jeżeli objęła budynek po osobie fizycznej?

12) czy można dłużnika zwolnić częściowo od uiszczenia opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli po ustaleniu tej opłaty, przychodowość gospodarstwa rolnego ulega obniżeniu, albo w razie wstąpienia właściciela (użytkownika) budynku do spółdzielni produkcyjnej?

W związku z powyższymi pytaniami i wątpliwościami, Ministerstwo Finansów na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56 poz. 506 i z 1953 r. Nr 9, poz. 27) oraz § 5 uchwały Nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski z 1954 r. Nr 104, poz. 1341 i z r. 1956 Nr 14, poz. 220) — wyjaśnia — w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa (Centralny Zarząd Elektryfikacji Rolnictwa), Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Urzędem do Spraw Wyznań — co następuje:

**do pkt. 1) i 2)** Prezydia gromadzkich rad narodowych nie mają prawa umarzania należności z tytułu opłat elektryfikacyjnych. Uprawnienia te służą wydziałom finansowym prezydiów powiatowych i wojewódzkich rad narodowych (art. 35 ust. 4 dekretu o zobowiązaniach podatkowych oraz § 5 uchwały Nr 680 Rady Ministrów).

**do pkt. 3)** W przypadku, gdy na opuszczonym przez poprzedniego właściciela gospodarstwie rolnym ciążą zaległości z tytułu opłaty elektryfikacyjnej, zaległości tych nie należy ściągać od nowego właściciela, któremu gospodarstwo nadano na własność lecz dochodzić ich od poprzedniego, który opuścił to gospodarstwo. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 1 dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw, związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz U. Nr 18, poz. 107) gospodarstwo rolne nabyte na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej lub o ustroju rolnym i osadnictwie, i następnie opuszczone przez właściciela przechodzi na własność Państwa bez odszkodowania i wolne od obciążeń z wyjątkiem służebności gruntowych. W konsekwencji tej zasady osoba (osadnik), której Państwo gospodarstwo takie z kolei nadało na własność nie odpowiada za zaległości z tytułu opłaty elektryfikacyjnej obciążające poprzedniego właściciela.

Wyjaśnia się, że w wyjątkowych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienia, omawiane zaległości opłat elektryfikacyjnych mogą być częściowo lub całkowicie umarzane na podstawie przepisów art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

W szczególności należy umarzać zaległe raty opłaty elektryfikacyjnej, przypadające za okres, w którym poprzedni właściciel nie użytkował gospodarstwa rolnego.

Powyższe wyjaśnienie nie dotyczy nabycia na własność zelektryfikowanych budynków na podstawie umowy prywatnoprawnej (kupno — sprzedaż, darowizna itp.). W tych bowiem przypadkach nowonabywca odpowiada za zaległości z tytułu opłaty elektryfikacyjnej, przypadające za okres przed nabyciem budynku oraz za bieżące raty tej opłaty stosownie do art. 15 i 18 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

**do pkt. 4)** W przypadku objęcia w dzierżawę (użytkowanie) przez spółdzielnie produkcyjne lub państwowe gospodarstwa rolne budynków, od których opłaty elektryfikacyjne zostały wymierzone właścicielom tych budynków, zaległe jak i bieżące opłaty obciążają właścicieli tych budynków i nie mogą być ściągane od spółdzielni lub państwowych gospodarstw rolnych. W wyjątkowych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, raty z opłaty za okres dzierżawy (użytkowania) przez spółdzielnie lub państwowe gospodarstwa rolne mogą być całkowicie lub częściowo umorzone na podstawie przepisów art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

Jeżeli jednak gospodarstwo rolne wraz z zelektryfikowanymi budynkami, od których wymierzono opłaty, dotychczasowy właściciel opuścił i gospodarstwo to wraz z budynkami zostało nadane na własność spółdzielni produkcyjnej bądź, jeżeli spółdzielnia produkcyjna nabyła je na własność na podstawie umowy prywatno-prawnej, wówczas należy stosować odpowiednio wyjaśnienia zawarte w odpowiedzi na pkt 3).

Jeżeli zelektryfikowane budynki, od których wymierzono opłaty elektryfikacyjne, zostały przejęte na własność przez państwowe gospodarstwa rolne, wówczas raty opłaty elektryfikacyjnej przypadające za okres użytkowania budynków przez państwowe gospodarstwa rolne należy umorzyć w trybie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

**do pkt. 5) i 6)** W myśl § 7 ust. 3 instrukcji Ministra Finansów z dnia 10 stycznia 1955 r. w sprawie trybu postępowania prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych — wydziałów finansowych oraz przedsiębiorstw elektryfikacji rolnictwa w zakresie wymiaru i poboru opłaty elektryfikacyjnej (Monitor Polski Nr 17, poz. 180) — określenie rodzaju robót, podlegających wykonaniu w danej wsi (osiedlu), a więc czy jest to „elektryfikacja" lub „doelektryfikacja", należy w odniesieniu do robót wykonanych przez Przedsiębiorstwo Elektryfikacji Rolnictwa (PER) — do właściwości tego przedsiębiorstwa.

Jeżeli roboty elektryfikacyjne zostały wykonane przez inne przedsiębiorstwa lub jednostki (t.j. w okresie po wejściu w życie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli a przed utworzeniem PER) wyjaśnień, czy dane roboty należy traktować jako „elektryfikację" czy też „doelektryfikację" powinien udzielić zarząd rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej w porozumieniu z tymi przedsiębiorstwami lub jednostkami.

Do właściwości PER względnie zarządu rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej należy ustalanie, które roboty dokonane w warunkach, o których mowa w pkt 6, nie mogą być w ogóle traktowane ani jako „elektryfikacja", ani „doelektryfikacja" w rozumieniu obowiązujących przepisów.

W zależności zatem od ustalenia PER lub zarządu rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej, wydział finansowy tego prezydium decyduje, czy należy dokonać wymiaru opłaty z tytułu „elektryfikacji", czy „doelektryfikacji", względnie, że w ogóle nie należy dokonać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej.

**do pkt. 7)** W przypadku, gdy przy wymiarze opłat elektryfikacyjnych za dokonane urządzenia elektryczne w gospodarstwach rolnych pominięci zostali członkowie spółdzielni produkcyjnej, wymiaru tych opłat należy dokonać członkom spółdzielni produkcyjnej obecnie na zasadach określonych w § 3 ust. 2 uchwały Nr 699 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1424) względnie w § 2 ust. 4 uchwały Nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. (Monitor Polski Nr 104, poz. 1341), a to w zależności od tego, czy ustalenie wymiaru powinno było nastąpić przed dniem 1 stycznia 1954 r. czy po tej dacie.

**do pkt. 8)** W myśl § 7 ust. 3 i § 12 ust. 1 instrukcji Ministra Finansów (Monitor Polski z 1955 r. Nr 17, poz. 180) określenie standardu oraz wskazanie właściwej tabeli opłaty elektryfikacyjnej należy do kompetencji PER.

Z § 2 ust. 1 uchwały Nr 680 Rady Ministrów (Monitor Polski z 1954 r. Nr 104, poz. 1341 i z 1956 r. Nr 14, poz. 220) oraz z § 2 zarządzenia Ministra Rolnictwa (Monitor Polski z 1955 r. Nr 39, poz. 382 i z 1956 r. Nr 20, poz. 264) wynika zasada, że zmiany w przychodowości dla celów podatku gruntowego w tym również zmiany wynikłe na skutek regulacji gruntów we wsi nie powodują ani zmiany standardu urządzenia elektryfikacyjnego, ani zmiany wymiaru opłaty elektryfikacyjnej.

Jeżeli na skutek powiększenia się gospodarstwa rolnego istnieje możność zainstalowania dodatkowych (nie przewidzianych w ustalonym poprzednio standardzie) punktów świetlnych, to za wykonanie takiej dodatkowej instalacji, zainteresowany powinien uiścić opłatę ryczałtową stosownie do § 6 cyt. uchwały Nr 680 Rady Ministrów.

Ustalony poprzednio standard, odpowiadający przychodowości gospodarstwa rolnego dla celów podatku gruntowego, powinien być wykonany także w razie zmniejszenia się przychodowości gospodarstwa z tym, że w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach (przy znacznym spadku przychodowości) można częściowo umorzyć wymierzoną opłatę elektryfikacyjną na podstawie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (zob. wyjaśnienie, zawarte w odpowiedzi na pkt 12).

Od powyższej zasady istnieje jeden wyjątek, a to w przypadku, gdy na skutek braku odpowiednich pomieszczeń, ustalony poprzednio standard wyższy odpowiadający przychodowości gospodarstwa rolnego, nie może być w pełni wykonany tj. zachodzi konieczność zastosowania standardu niższego odpowiadającego przychodowości gospodarstwa rolnego po regulacji gruntów. W tym przypadku opłata elektryfikacyjna

powinna być ustalona według standardu niższego (możliwego do wykonania) i według przychodowości z pierwszego roku **po regulacji gruntów** i w tym kierunku pierwotny wymiar opłaty elektryfikacyjnej należy skorygować, a powstałą ew. nadpłatę zarachować na pozostałe raty opłaty, podatek gruntowy lub na inne należności, a w ich braku zwrócić w gotówce.

Poza tym przypadkiem jeżeli PER, zamiast standardu ustalonego poprzednio, zainstalował standard niższy, opłata powinna być ustalona według standardu, ustalonego poprzednio t.j. wyższego, zaś PER obowiązany jest uzupełnić instalację do standardu właściwego.

W razie powzięcia wiadomości o nieuzasadnionym odstąpieniu PER od wykonania właściwego standardu, wydział finansowy prezydium powiatowej rady narodowej powinien zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa — Centralny Zarząd Elektryfikacji Rolnictwa.

**do pkt. 9)** Proboszczowie (duchowni), użytkujący jak właściciele budynki (plebanie, stodoły, obory itp.) położone we wsiach lub osiedlach, objętych planem elektryfikacji rolnictwa, powinni być umieszczeni przez wydziały finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych na wykazach właścicieli budynków, tak jak właściciele indywidualnych gospodarstw. Po dokonaniu przez PER w tych budynkach instalacji elektryfikacyjnych i wykazaniu właściwych standardów wymiar opłaty elektryfikacyjnej powinien być dokonany na proboszczów (duchownych).

Na wykazach właścicieli budynków należy umieszczać proboszczów (duchownych) również i w tych przypadkach, gdy okaże się, iż budynki będące w ich posiadaniu nie są związane z gospodarstwem rolnym. W przypadku, gdy na wykazie właścicieli budynków nie umieszczono proboszczów, a pomimo to budynki będące w ich posiadaniu zostały zelektryfikowane, wówczas nie należy dokonywać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli instalacje w tych budynkach założone zostały na zlecenie proboszczów po uprzednim pobraniu przez PER należnych z tego tytułu kosztów.

Elektryfikacja kościołów, klasztorów, kaplic itp. dokonywana jest na podstawie zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 4 października 1951 r. w sprawie elektryfikowania obiektów nierolniczych w ramach elektryfikacji wsi i osiedli (Biuletyn PKPG Nr 29, poz. 296). W związku z tym od zelektryfikowanych kościołów, klasztorów, kaplic itp. nie należy dokonywać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej (§ 7 uchwały Nr 680 Rady Ministrów).

**do pkt. 10) i 11)** Wymiaru opłaty elektryfikacyjnej należy dokonać właścicielowi budynku według właściwego standardu pomimo, że przed rozpoczęciem robót elektryfikacyjnych zawarł umowę o najmie lokalu z prezydium rady narodowej lub ze spółdzielnią pracy.

To samo dotyczy przypadków najmu lokalu przez osoby prawne. Treścią bowiem umowy najmu jest „używanie rzeczy", a nie „użytkowanie" i dlatego obciążenie najemcy obowiązkiem pokrycia opłaty elektryfikacyjnej nie może nastąpić ani na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r., ani w trybie art. art. 15 i 20 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

**do pkt. 12)** Przepis § 2 ust. 1 uchwały Nr 680 Rady Ministrów z dnia 26.X.1954 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski z 1954 r. Nr 104, poz. 1341 i z 1956 r. Nr 14, poz. 220) stanowi, że wysokość opłaty elektryfikacyjnej ustala się w zależności od przychodu szacunkowego z gospodarstwa rolnego w drugim roku przed rokiem kalendarzowym przystąpienia do prac elektryfikacyjnych w danej wsi lub osiedlu, z czego wynika, że zmiany przychodowości z gospodarstwa rolnego nie stanowią podstawy do obniżenia raz ustalonych rat opłaty elektryfikacyjnej.

Zachodzą jednakże okoliczności, w których względy społeczne lub gospodarcze, jak i względy słuszności przemawiają za odstąpieniem od powyższej zasady, a w szczególności w przypadku wstąpienia właściciela (użytkownika) budynku do spółdzielni produkcyjnej przy pozostawieniu budynków we własnym użytkowaniu.

W związku z powyższym właściwe prezydia rad narodowych mogą na podstawie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych częściowo umarzać nie uiszczone raty opłaty elektryfikacyjnej w tym przypadku, jeżeli po ustalonym wymiarze opłaty elektryfikacyjnej właściciel (użytkownik) budynku wstąpił do spółdzielni produkcyjnej i posiada obok budynków tylko **działkę przyzagrodową.**

Umorzeniu powinna podlegać taka część każdej z nieuiszczonych rat opłaty elektryfikacyjnej, jaka stanowi różnicę pomiędzy wysokością pierwotnie wymierzonych rat opłaty, a wysokością rat opłaty, obliczonych według przychodowości z działki przyzagrodowej.

Częściowe umorzenie poszczególnych rat opłaty elektryfikacyjnej następuje w zasadzie w następnym roku po roku wstąpienia do spółdzielni produkcyjnej. Jeżeli jednak zobowiązany do uiszczenia opłaty elektryfikacyjnej w roku wstąpienia do spółdzielni produkcyjnej dokonał indywidualnych zbiorów tylko z działki przyzagrodowej, umorzenie części rat opłaty elektryfikacyjnej może nastąpić w roku wstąpienia zobowiązanego do spółdzielni produkcyjnej.

Umorzenia, o których wyżej mowa, powinny nastąpić dla każdego roku oddzielnie, a umorzona część rat opłaty podlega odpisaniu w karcie kontowej.

Umarzania części rat opłaty elektryfikacyjnej nie stosuje się w przypadkach, gdy członek spółdzielni produkcyjnej poza działką przyzagrodową uprawia jeszcze inne grunty na własny rachunek, bądź też nie włączył do spółdzielni całego areału własnych gruntów, lecz część tych gruntów uprawia indywidualnie.

II.

Tracą moc pisma okólne z dnia 16 lipca 1953 r. Nr PW. 1554/3/53 i z dnia 27 kwietnia 1956 r. Nr ZPO. 5281/2/56, zawierające wyjaśnienia w sprawie opłaty elektryfikacyjnej.

**Minister Finansów**
z upoważnienia
**Dyrektor Generalny**
H. Kotlicki

## 39.

### OKÓLNIK Nr ZPO. 23/56

**z dnia 12 listopada 1956 r.**
**w sprawie stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego w sprawach o przestępstwa skarbowe.**

1. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa skarbowe należy do sądów powszechnych oraz do organów finansowych.

2. W myśl art. 150 prawa karnego skarbowego orzecznictwo sprawują:

   a) sądy powszechne — w sprawach o występki skarbowe zagrożone zasadniczą karą pozbawienia wolności,

   b) w sprawach o pozostałe przestępstwa — organy finansowe, z wyjątkiem spraw, określonych w art. 151 p.k.s., które również należą do właściwości sądów.

3. Postępowanie przed sądem w sprawach o przestępstwa skarbowe toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy prawa karnego skarbowego nie stanowią inaczej.
4. Postępowanie przed organami finansowymi toczy się według przepisów prawa karnego skarbowego, które w poszczególnych wypadkach powołuje się na przepisy kodeksu postępowania karnego (np. art. art. 192, 209, 253, 254 p.k.s. i in.).
5. Niektóre przepisy kodeksu postępowania karnego zostały znowelizowane dekretem z dnia 21 grudnia 1955 r. o zmianie przepisów postępowania karnego, który obowiązuje od dnia 1 marca 1956 r. (Dz. U. Nr 46 z 1955 r., poz. 309).

   Nowelizacja dotyczy w szczególności postępowania przygotowawczego, t.j. śledztwa i dochodzenia.
6. Postępowanie przed organami finansowymi w sprawach o przestępstwa skarbowe winno się toczyć w formie dochodzeń w oparciu o nowe przepisy wprowadzone cytowanym dekretem.

   **Z uwagi na konieczność jednolitego stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego o dochodzeniu i mogące powstać w praktyce wątpliwości przy ich stosowaniu, Ministerstwo Finansów wyjaśnia co następuje:**
7. Organy finansowe, prowadząc dochodzenie w sprawach o przestępstwa skarbowe z art. art. 131 § 1, 134 § 1, 135 § 1 i 140 p.k.s., które z uwagi na zagrożenie karą pozbawienia wolności należą **do wyłącznej właściwości sądowej** (art. 150 p.k.s.) — powinny stosować się ściśle do przepisów k.p.k. o dochodzeniu, a w szczególności do przepisów art. art. 233, 236 § 1, 237 § 1 i 2, 238—240, 242—244, 245 [1], 245 [3], 245 [5]— 245 [7], 245 [11]— 245 [11] w brzmieniu wyżej powołanego dekretu.
8. W razie stwierdzenia popełnienia przestępstwa skarbowego, należącego **do wyłącznej właściwości sądowej,** organy finansowe wszczynają dochodzenie stosownie do przepisów art. 236 § 1, 245 [8] § 1 i 3 oraz art. 245 [9] § 1 k.p.k., poczym wydają postanowienie, odpis którego przesyłają prokuratorowi (art. 245 [13] k.p.k. i art. 186 § 1 p.k.s.).
9. Postanowienie o wszczęciu dochodzenia zawiera opis czynu będącego przedmiotem dochodzenia (np. potajemny handel galanterią) i kwalifikację prawną czynu (np. czyn przewidziany w art. 131 p.k.s.). W postanowieniu tym nie wymienia się osoby podejrzanej o popełnienie czynu.
10. O ile dane istniejące w chwili wszczęcia dochodzenia, lub zebrane w toku dochodzenia zawierają dostateczną podstawę do przedstawienia określonej osobie zarzutu, organ prowadzący dochodzenie sporządza drugie postanowienie, w którym wskazuje osobę podejrzanego, określa dokładnie zarzucany mu czyn przestępny oraz kwalifikację prawną czynu. Treść tego postanowienia prowadzący dochodzenie ogłasza niezwłocznie podejrzanemu, a następnie go przesłuchuje (art. 237 w zw. z art. 245 [9] k.p.k.).

    Nie wolno przesłuchiwać w charakterze podejrzanego osoby, co do której nie sporządzono postanowienia o przedstawieniu zarzutów i której postanowienia tego nie ogłoszono. Jedynie schwytanego na gorącym uczynku można przesłuchać w charakterze podejrzanego przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów (art. 153 § 3 k.p.k.).
11. Jeżeli w toku dochodzenia ujawni się, że podejrzany popełnił czyn, który nie został objęty postanowieniem o przedstawieniu zarzutów, należy wydać nowe postanowienie uzupełniające lub zmieniające poprzednie, ogłosić je podejrzanemu — stosownie do postanowień art. 238 k.p.k. — a następnie go przesłuchać.
12. Nad dochodzeniem prowadzonym przez organy finansowe nadzór sprawuje prokurator (art. 245 [14]).
13. Dochodzenie powinno być ukończone najdalej w ciągu miesiąca od jego wszczęcia (art. 245 [11]). Prokurator sprawujący nadzór nad dochodzeniem może przedłużyć czas trwania dochodzenia do trzech miesięcy (art. 245 [11]).
14. Stosownie do postanowień art. 215 p.k.s. w sprawach należących do właściwości sądowej, o ile brak jest podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, dochodzenie umarza organ finansowy II instancji z wyjątkiem przypadków kiedy prokurator przejął sprawę do swego prowadzenia. W myśl art. 245 [2] § 2 k.p.k. postanowienie o umorzeniu dochodzenia zatwierdza prokurator, wobec czego projekt postanowienia należy przesłać właściwemu prokuratorowi przed doręczeniem odpisu postanowienia podejrzanemu.
15. W sprawach karnych o przestępstwa skarbowe, które należą do właściwości sądowej w myśl przepisów art. 151 prawa karnego skarbowego (pkt 2 lit. b niniejszego okólnika), czyli w sprawach, które według dawnych przepisów należały do właściwości sądów grodzkich, prowadzi się dochodzenie w trybie uproszczonym, gdyż stosownie do przepisów art. 8 § 1 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 38, poz. 348) w brzmieniu ustalonym w art. 3 pkt 3 dekretu o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 46/55, poz. 309), nie zachodzi potrzeba zawiadamiania prokuratora o ujawnionych przestępstwach jak również nie jest konieczne sporządzenie postanowienia o wszczęciu dochodzenia, przedstawieniu zarzutów podejrzanemu i o zamknięciu dochodzenia oraz zatwierdzenia postanowienia o umorzeniu dochodzenia przez prokuratora.

    Nie dotyczy to spraw, w których:

    — podejrzany nie ukończył lat 17 (art. 151, pkt 2 p.k.s.), gdyż stosownie do art. 479 k.p.k. postępowanie w tym przypadku prowadzi sąd dla nieletnich, względnie prokurator w trybie śledztwa. Sprawę zatem, w której podejrzany nie ukończył lat 17 należy przekazać do sądu dla nieletnich lub do prokuratora według właściwości, nie prowadząc w tej sprawie dochodzenia;

    — zastosowano areszt tymczasowy (art. 151 pkt 4 p.k.s.); w tym przypadku należy prowadzić dochodzenie w trybie zwykłym, przewidzianym w pkt. 7 i nast. niniejszego okólnika.
16. Akty oskarżenia we wszystkich sprawach, należących do właściwości sądowej sporządzają organy finansowe i przesyłają je właściwemu prokuratorowi do zatwierdzenia wraz z aktami sprawy (art. 245 [12] i 245 [13] k.p.k. art. 8 § 2 cytowanej ustawy).
17. W razie złożenia przez skazanego wniosku o skierowanie do postępowania sądowego sprawy, rozstrzygniętej orzeczeniem organu finansowego, stosuje się dotychczasowy tryb postępowania, w szczególności kierując sprawę do postępowania sądowego, aktu oskarżenia nie należy sporządzać, gdyż stosownie do postanowień art. 501 § 3 kodeksu postępowania karnego orzeczenie karne organu finansowego zastępuje ten akt.

18. W świetle znowelizowanych przepisów kodeksu postępowania karnego, które ustalają, że prokurator zatwierdza akt oskarżenia (art. 245 [18]), nie może być skierowana sprawa do sądu w przypadku, gdy prokurator odmówi zatwierdzenia tego aktu. W związku z tym art. 278 § 1 p.k.s. przestał być aktualny.

O ile organ finansowy nie zgadza się z decyzją prokuratora, odmawiającą zatwierdzenia i wniesienia aktu oskarżenia do sądu, może wystąpić z wnioskiem do prokuratora wojewódzkiego za pośrednictwem organu finansowego II instancji o zmianę decyzji prokuratora powiatowego.

Odmowa przez prokuratora wojewódzkiego wniesienia aktu oskarżenia wyklucza możliwość wniesienia aktu oskarżenia przez organ finansowy.

**Minister Finansów** z upoważnienia
**Dyrektor Generalny** H. Kotlicki

**KOMUNIKAT**

W Nr 24 Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego pod poz. 64 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 126 z dnia 4 października 1956 r. w sprawie określenia przypadków w jakich ceny fabryczne ulegają zmianie oraz w sprawie trybu dokonywania tych zmian.

## KOMUNIKAT

**w sprawie warunków prenumeraty w 1957 roku**

Podaje się do wiadomości, że należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w 1957 r. wynosić będzie **rocznie zł 40, półrocznie zł 22 i kwartalnie zł 12.**

Wpłaty za prenumeratę winny być dokonane **najpóźniej na 15 dni** przed rozpoczęciem okresu prenumeraty na **r-k Ministerstwa Finansów Nr 1529-91/1-601** w **V-tym Oddziale Miejskim N.B.P. w Warszawie.**

Na odcinku dowodu wpłaty należy w sposób czytelny podać nazwę oraz dokładny adres dokonywującego wpłatę, cel wpłaty, okres prenumeraty którego wpłata dotyczy oraz ilość zamawianych egzemplarzy.

Nadsyłanie pisemnych zgłoszeń jest zbędne, gdyż wysyłanie wydawnictwa dokonywane będzie tylko na podstawie dokonanych wpłat i ustanie automatycznie z końcem opłaconego okresu prenumeraty.

**Rachunki za prenumeratę wystawiane nie będą.**

Jednostki administracyjne objęte budżetem centralnym zapotrzebowanie na **bezpłatną** prenumeratę powinny zgłaszać za pośrednictwem właściwego ministerstwa (urzędu centralnego) a jednostki objęte budżetem terenowym — za pośrednictwem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

Zapotrzebowanie na prenumeratę bezpłatną winno być dokonywane w granicach niezbędnych potrzeb przy ścisłym przestrzeganiu zasady oszczędności.

**Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10-12**

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-601 w NBP V Oddział Miejski w Warszawie.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

**Cena zł 1,50**



Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 5841-56-15.450. B-7-29119.